

Felhívjuk kedves olvasóink figyelmét, hogy a regényben előfordulnak vulgáris szavak, illetve brutalitásra, szexualitásra utaló kifejezések, melyek megzavarhatják egyes olvasóink nyugalmát! A részletet mindenki a saját felelősségére olvassa el!

Jó szórakozást kívánunk!

Damien átfutotta a laborvizsgálat eredményeit, majd lassan leeresztette a papírt. Bár számított arra, amit látott, mégis enyhe izgalom futott végig a gyomrán. Az eredmény negatív volt: a nő vérében nyomát sem találták semmilyen idegen vegyi anyagnak. A férfi félretolta a dokumentumot, majd Zoe-ra emelte a tekintetét. A nő kissé zárkózottan ült a bőrfotelben, arcát a gyanakvás és bizalmatlanság árnyai takarták. Ajkát összepréselte, karját pedig keresztbe fonta maga előtt. Damien most már tudta, miért visel mindig hosszú ujjú felsőt - bármilyen kihívó is volt a nő öltözéke, a karját sosem hagyta látni, hiszen borzalmas sebhelyek csúfították. A legutóbbi kísérlete, hogy fényt derítsen a sérülések eredetére, kudarcba fulladt, mindazonáltal tökéletesen tisztában volt vele, hogy a nő okozza őket. Egyfajta önbüntetés, vagy figyelemelaterelés lehet, melyet valami - eddig ismeretlen - érzés, vagy gondolat vált ki. Damien emlékezett rá, hogy az intimitásra vonatkozó kérdései, és a regényrészlet felolvasása indukálta a különös reakciót, de a fejében még nem állt össze a kép, hogyan is következik egyik a másikból.

- Negatív. - mondta végül, inkább magának, mint a nőnek, de ő mégis gúnyosan felhorkant.

- Mire számított?

- Arra, hogy egy lépéssel közelebb kerülünk a megoldáshoz. - felelte nyugodtan a férfi. - Egy alternatívát kizártunk. Most el kezdhetünk gondolkodni a többi lehetőségen.

- Ha hinne nekem, rengeteg időt megspóroltunk volna. - legyintett Zoe. - Soha nem nyúltam semmilyen droghoz, bár lehet, hogy könnyebb lenne elviselni...

- Mit?

A nő felsóhajtott.

- Rosszul vagyok, doktor úr - lehajtotta a fejét, és pirosra festett ajkai fájdalmasan megrándultak. - Ez egyre szörnyűbb. Fogalmam sincs, ki vagyok, mit csinálok, mit keresek itt egyáltalán... Az életem egy elmosódott, homályos kép, melynek csak egy-egy részletét ismerem, de azt sem teljesen. Nem vagyok ura önmagamnak... - elhallgatott, mert úgy érezte, menten kirobban belőle valami, aminek nem szabadna.

- Folytassa! - kérte Damien.

Zoe rápillantott, és keserűen lebiggyesztette a száját.

- Tudja, a múltkor... amikor fel akarta olvasni, illetve... felolvasta azt a részletet a regényemből... - megtorpant, hogy erőt gyűjtsön a folytatáshoz, Damien pedig biztatón bólogatott, hogy átbillentse a félelem és bizalmatlanság gátján. - Én nem emlékszem rá.

- Tudom. - mondta a férfi.

- De... nem ez az egyetlen, amire nem emlékszem...

- Mire nem emlékszik még?

- Nem tudom... nem tudom elmondani... örültek fog tartani...

Damien elmosolyodott, mire Zoe-ból is előbújt egy halk kuncogás.

- Mit is beszélek, hiszen maga örültekkkel van körülvéve, nem igaz?

- Én inkább úgy fogalmaznék, hogy betegekkel - javította ki a férfi - de bármit is mondjon, biztos lehet benne, hogy nem fogok ítélkezni ön felett. Az orvos vagyok, és segíteni szeretnék.

- Igen, ezt már elmondta egy párszor - forgatta a szemét a nő, majd közelebb hajolt. Vékony hangja alig hallható suttogássá halkult. - Dr. Porter... nem tudom, mi történik velem. Az emberek... az emberek odajönnek hozzám, és köszönnek. Emlékeket idéznek fel, melyek sosem történtek meg velem. A nevemen szólítanak, holott sosem találkoztam velük. A lakásom... a lakásomban néha olyan tárgyakat találok, melyeket nem láttam azelőtt. A múlt héten valaki kicserélte a dohányzóasztalomat. Bükk színűre! Gyűlölöm a bükk színt! És a gardróbom tele van idegen ruhadarabokkal... nem csak női ruhákkal... öltönyökkel, ingekkel, és nyakkendőkkel... és a fehérneműim között... férfi alsónadrágok... Hogy kerültek oda? Ki járkal a lakásomban, ki turkál a holmim közt? Ó, Dr. Porter... és a regényem... - Zoe a kezébe temette az arcát. - Elmentem otthonról, és mire hazaértem, valaki befejezte. De teljesen máshogy, és más stílusban! Nem értem... Az idő kifolyik a kezeim közül. Folyton elkésem mindenhol. Pénteken lett volna egy fontos megbeszélés a kiadómmal, és mire felébredtem, kedd volt. El fogom veszíteni a munkám, el fogok veszíteni mindent, amit eddig felépítettem...

Damien feszülten hallgatta a nőt, de megpróbálta leplezni felindultságát. Nem akarta, hogy Zoe észrevegye rajta a zaklatottságot, és ezáltal még bizonytalanabbá váljon. Erősnek akart mutatkozni, bár legbelül reszketett; Zoe története ólomsúlyként nehezedett rá. Egyszerre érzett félelmet és túláradó izgalmat. Félelmet, hogy nem lesz képes kezelni a nőt és a panaszait, izgalmat pedig, mert még soha életében nem találkozott hasonló beteggel. Hirtelen önző és gátlástalan öröm töltötte el, hogy végigkísérheti e különös kórkép kibontakozását, és olyan tapasztalatokra tehet szert, amire csak nagyon kevés pszichiáternek adódik lehetősége. De aztán feltámadt benne a büntudat, ahogy a megtört, szerencsétlen nőre nézett. Gyorsan emlékeztette magát a hippokratészi esküre, és nyugalmat erőltetett az arcvonásaira.

- Mikor kezdődött ez az állapot? - kérdezte, és köhintett egyet, mert érezte, hogy remeg a hangja. Zoe kissé meglepődve tekintett rá.

- Én mindig ilyen voltam. - válaszolta, mintha ez lenne a legtermészetesebb dolog a világon.

- Mindig?

- Igen. De régebben nem volt ennyire sűrű és zavaró... - tette hozzá magyarázatképpen. - Úgy értem, el tudtam végezni a feladataimat. Iskolába jártam, lediplomáztam, szóval normális életet éltem... de most...

- Mikor kezdtek el súlyosbodni a tünetek?

A nő eltakarta a szemét. Úgy tűnt, mintha fájdalmas, vagy kínos lenne erről beszélnie. Harcolt magával: Kimondja? Eltitkolja? Ha beavatja az orvost lényének legsötétebb titkaiba, azzal óhatatlanul közelebb kerül hozzá, és tovább erősíti azt a láthatatlan köteléket, mely az első pillanatban kialakult kettejük közt. Damien túlságosan is éles eszű, átlát rajta, mintha csak egy áttetsző üvegszobor lenne. Rá fog jönni, ebben egészen biztos volt. Meg sem lepődött, mikor a férfi helyette válaszolt, és tökéletesen visszaadta, amit ő képtelen volt szavakba önteni.

- Engedje meg, hogy egy feltételezéssel éljek. - kezdett bele az orvos. Zoe nem nézett rá, anélkül is tudta, hogy Damien Porter tekintete egyenesen rászegeződik, szinte átdöfi a húsát, akár egy éles penge. - Akkor erősödtek fel a tünetek, mikor belekezdett az első regényébe. Igazam van?

A nő nem felelt, figyelme befelé fordult. Érezte, hogy közeleg a hullám, aminek képtelen ellenállni. El fogja söpörni, maga alá temeti, mint egy védtelen csónakot a tomboló óceán. A hangok elhomályosodtak körülötte, lüktetett a feje, és olyan erősen érzékelte saját szívdobogását, mintha egy gyorsvonat vágatott volna végig a mellkasán. Megpróbálta kinyitni a szemét, de már nem látott. Már nem létezett.

- Miss Zaccaro? - nézett rá kérdően a férfi, mikor észrevette, hogy Zoe arcvonásai eltorzulnak, és összegörnyed. Néhány pillanatig ebben a furcsa, természetellenes pózban maradt, majd kiegyenesedett, és a férfi arcába bámult. A szeme olyan ádáz, gyilkos fénnel izzott, hogy Damient kirázta a hideg.

- Ne merészd elmondani! - kiáltotta. - Ha elmondod, megöllek. Mindnyájatokat megölöm!

- Kihez beszél, Zoe? - A férfi testét elöntötte a hideg verejték.

- Egyfolytában fecsegsz, folyton csak fecsegsz. Mindent titkunkat kiadod ezeknek a senkiknek. De nem fogom hagyni, erre mérget vehetsz. Ha még egyszer kinyitod azt a lepcsés pofád, kinyírlak!

Damien döbbenetben látta, hogy a nő feltűri a blúzának selyemujját, és azonnal rájött, mire készül. Lassan felemelkedett a székéből, és vigyázva, nehogy megijessze a nőt, közelebb lépett hozzá.

- Erre semmi szükség. - mondta halkán. - Nyugodjon meg!

Zoe tekintete a távolba révedt.

- Mindig ez van. - folytatta azzal az ideges, pattogó hangszínnel, ami egyáltalán nem hasonlított saját, természetes hangjára. - Miért nem tudok csak egy percre koncentrálni? Csak egy percre úgy tenni, mintha normálisak lennétek? Én meg takaríthatom el utánatok a szart...

Damien még közelebb sétált. Már ott állt Zoe mellett, félméternyire a foteltól. Érezte az illatát - nem csak a drága Chanel parfümét, hanem a nő testének feszült, nehéz, vibráló illatát - látta görcsbe szorult ujjait, amint elindulnak karjának fiatal, rózsaszín húsa felé, hogy belemarjanak. Mintha csak lassított felvétel volna, lehajolt, és óvatosan megérintette Zoe kézfejét. Ő visszarándult.

- Már mondtam, hogy ne nyúljon hozzám! - förmedt az orvosra.

- Talán fáj az érintésem?

- Undorodom az érintésétől. - sziszegte a nő. - Undorodom magától.

- Mitől lett ilyen hirtelen ideges? Valahányszor a regényére terelődik a szó, dühös és agresszív lesz...

- A regényről akar beszélni? - Zoe sátánian felkacagott. - Mondja, mire kíváncsi? Hogy miért gyilkolom le a magafajtaát úgy, mintha csak disznók volnának a vágóhídon?

- A magamfajtaát? A férfiakat?

A nő újra megremegett.

- Ne mondd el! Ne beszélj! Ne mozdulj! - hadarta monoton hangon, miközben a tekintetét újra eluralta az élettelen sötétség. - Megöllek! Megöllek! MEGÖLLEK!

- Miért gyűlöli a férfiakat? Miért haragszik rájuk?

- Fogd be a szád! Nem mondatsz semmit, nem mondhatod el. Ne beszélj!

- Zoe! - Damien kiáltása olyan élesen hasított át a levegőn, hogy a nő úgy érezte, kettéreped a dobhártyája.

- Meg kell nyugodnia. - folytatta a férfi valamivel halkabban. - Itt teljes biztonságban van, senki sem bántja magát. Nem kell félnie senkitől és semmitől. - megtörölte a homlokát, és megpróbálta visszanyerni a lélekjelenlétét. - Ha attól megnyugszik, szívjon el egy cigarettát!

Zoe felnézett az arcába, és megvetően elfintorodott.

- Nem dohányzom, maga barom.

A férfi visszahőkölt.

- Mióta? - tisztán emlékezett, ahogy a nő kecses mozdulatokkal előhalássza vékony cigarettáját a táskájából, a szájához emeli, és szertartásosan rágyújt. Az első slukkot mindig hosszasan ízlelgeti, a plafon felé néz, majd kissé csücsörítve vörös ajkaival, kifújja. A füstcsík

felszáll, és körbeöleli a plafonon csüngő csillár tejüveg lámpaburáit, majd elenyészik a levegőben.

- Muszáj hülyeségeket kérdezgetnie? - kérdezte ingerülten a nő. - Soha nem szívtam azt a bűdös, gusztustalan szart.

Damien érezte, hogy gombóc gyűlik a torkába. Egészen elsápadt, ahogy felfogta a nő szavainak jelentését, és a fejében lassan összeálltak a mozaikdarabok.

- Szabad? - kérdezte, ahogy lenyúlt a nő táskájáért. Nem törődött azzal, hogy illetlenséget tesz, széthúzta a zipzárt, és belecsúsztatta a kezét.

- Mi a fenét csinál? - sikította Zoe. Damien ujjai a nő holmija között kotorásztak, és mikor megtalálta, amit keresett, elégedetten sóhajtott. Elővette a vékony fémdobozt, majd szétnyitotta. A dobozban szépen elrendezve, egymás mellett feküdtek a hosszú, fehér cigaretták.

- Ez cigaretta, ha nem tévedek. - mondta jelentőségteljesen. Zoe zavarba jött, és elfordította az arcát.

- Miért tart ilyesmit magánál, ha egyszer nem dohányzik?

- Hagyja abba!

- Válaszoljon a kérdésekre!

Zoe összepréselte az ajkait. Damien úgy érezte, mintha a szoba forogni kezdene körülötte. Felderengett egy gondolat a fejében, de olyan lehetetlennek tartotta, hogy képtelen volt elhinni. Ilyen egyszerűen nem létezhet! Ez nem történhet meg vele. Tizenöt éve foglalkozott pszichológiával. Öt évet ült végig az egyetemen, és tíz éve praktizált, melynek során semmi mást nem tett, mint unalmas, semmitmondó történeteket hallgatott végig, szerelmi csalódásokból, gyász utáni traumából segített ki embereket, drogosokat, alkoholistákat istápolgatott, öngyilkosokat térített vissza az élet rögzös útjára. Erre most betoppan ide ez a nő, és olyanokat mond, olyanokat tesz, melyekről Damien eddig csak az egyetemi előadásokon hallott, és vaskos orvosi könyvekben olvasott. A felismerés annyira zavarba ejtette, hogy sokáig képtelen volt megszólalni - valójában sokáig nem is merte megkockáztatni, hogy engedjen az ösztöneinek, melyek megsúgták a választ a kérdéseire. Ha ez a nő az, aminek gondolja, az egész élete meg fog változni. Gyökerestül fog megfordulni vele a világ, és ő többé már sosem lesz az, aki volt.

Felsóhajtott, és összeszedve minden bátorságát, megkereste a nő tekintetét. Zoe ránézett, de a szemében nem tükröződött semmilyen érzelm. Damien lenyelte a gombócot a torkában, és halkán, rekedten kimondta, ami a fejében járt, amitől már percek óta nem tudott szabadulni.

- Azt hiszem, mi még nem találkoztunk. - szavai súlyosan koppantak a rendelő falai közt. - Jól érzem?

A nő csúfondáros mosolyra húzta a száját, mely mögül kivillantak apró, gyöngyházfényű fogai. A válasza nem lepte meg Damient, mégis meg kellett kapaszkodnia a fotel támlájában, nehogy a pillanat ereje maga alá gyűrje.

- Jól érzi, dokikám. - erősítette meg. - Nagyon is jól.

Ha érdekel a folytatás, látogass el hozzánk újra és szavazz! Hiszen ez egy interaktív regény, vagyis Veletek együtt szeretnék megírni a történetet, Veletek együtt alkotjuk meg a karaktereket és a cselekmények szálait! Folyamatosan kerülnek fel új részek, melyeknek folytatásáról szavazhattok. A szavazás menetéről bővebben a „Szavazás” menüpont alatt tájékozódhattok!

<http://bestseller2010.hu/>